

Slo Theravada
www.slo-theravada.org

Tajska gozdna tradicija

Tajska gozdna tradicija je veja theravadske budistične tradicije. Theravadski budizem, prav tako poznan tudi kot Južna šola budizma, je prisoten v Tajski, Burmi in na Sri Lanki. Theravadska tradicija temelji na tekstih zapisanih v Pali kanonu, ki so najstarejši budistični zapisi. Theravada dobesedno pomeni Pot prednikov. Tako je poimenovana zato, ker se striktno drži originalnih učenj in pravil meniške discipline, kot jih je določil Buddha.

Theravadsko budistično tradicijo na tajskem predstavlja mnogih različnih vrst in tipov samostanov. Večina vasi in mest ima najmanj en samostan. Ta lahko služi kot prostor za obrede, molitve, izvajanje kulturnih aktivnosti, izobraževanje in zdravljenje. Tajski samostani so zelo različni in izražajo vrsto funkcij in pristopov do meniškega življenja. Nekateri so usmerjeni k recitiranju (chantings) in k obredom; nekateri k študiju in intelektualnemu iskanju; nekateri k zdravljenju in čaščenju; nekateri k prakticiranju meditacije; nekateri so ugodili lokalnemu praznoverju in magiji. V mestnih samostanih menihi pogosto vzpodbujajo v študij in administrativne naloge, pri čemer malo meditirajo. Dodatno se razen različnih pristopov do meniškega življenja, samostani lahko prav tako močno razlikujejo v tem, kako striktno se držijo budističnega kodeksa meniške discipline, imenovanega Vinaya.

Tajska gozdna tradicija je veja theravadskega budizma na tajskem, ki se najbolj striktno drži originalnih meniških pravil discipline, kot jih je določil Buddha. Gozdna tradicija kot žarišče meniškega življenja poudarja meditativno prakso in realiziranje razsvetljenja. Gozdni samostani so prvenstveno orientirani okrog prakticiranja Buddhove poti kontemplativnega vpogleda, ki vključuje disciplinirano življenje, odpovedovanje in meditacijo, z namenom da popolno realizirajo notranjo resnico in mir, kar je učil Buddha. Življenje v zmernosti omogoča gozdnim menihom, da poenostavijo in prečistijo svoj um. To prečiščenje jim omogoča, da jasno in direktno raziskujejo osnovne vzroke trpljenja v svojem srcu in da notranje kultivirajo pot, ki vodi proti osvoboditvi od trpljenja in k najvišjem zadovoljstvu. Skromno življenje z malo lastnine, vzgoji gozdnim menihom veselje do enostavnega življenja in jim pomaga obvladovati pohlep, ponos in druge nečistosti v svojem umu.

Gozdni menihi živijo v vsakodnevni medsebojni zvezi in odvisnosti od laične skupnosti. Medtem ko jim laiki zagotavljajo materialno podporo za njihovo življenje v odrekanju, kot je podarjena hrana in blago za obleko, menihi oskrbujejo laike z učenji in duhovnim navdihom. Gozdni menihi v življenju sledijo 227 pravilom. Od njih se zahteva, da so v celibatu, da jedo le od sončnega vzhoda do poldneva in da ne uporabljajo denarja. Običajno se tudi ukvarjajo s prakso poznano kot "tudong", ko peš potujejo skozi podeželje, kot romarji ali kot iskalci mest, primernih za osamljeno prebivanje v naravi.

Med takšnimi potovanji menihi spijo kjerkoli je to možno in jedo samo tisto, kar jim je darovano ob poti s strani laikov.

Zgodovinski pomen gozdnega meništva

Gozdna tradicija se je pričela v Buddhovem obdobju in je bolj ali manj prisotna skozi vso zgodovino budizma. Dejansko je živela gozdna tradicija v nekem smislu celo pred Buddho, kot splošna praksa duhovnih iskalcev v starodavni Indiji, ki so zapustili življenje v mestih in vaseh in potovali v divjino in gore. Buddha se je pridružil tej tradiciji, ko je bil star devetindvajset let. Opustil je svoje življenje princa z namenom, da poišče pot preko rojstva, starosti, bolezni in smrti.

Buddha se je rodil v gozdu, postal razsvetljen v gozdu, učil je v gozdu in umrl je v gozdu. Veliko njegovih učencev, kot so Častiti Añña Kondañña in Častiti Maha Kassapa je bilo izključno gozdnih prebivalcev, ki so živeli strogo odrekajoče življenje. Buddha je dovolil odločenim, v gozdu živečim menihom, kot sta bila ta dva, da kultivirajo trinajst posebnih praks. Te se imenujejo dhutanga prakse in omejujejo njihovo obleko, hrano in mesta za prebivanje. Te posebne prakse odrekanja skupaj s prakso prebivanja v naravi, so zagotavljale osnovno ozadje za gozdno meništvo skozi theravadsko budistično zgodovino.

Buddhovi učenci, ki so izvajali dhutanga prakse in živeli strogo v gozdu, so to izvajali zaradi več razlogov: zaradi prebivanja v divjini, ki je neprijazna in polna nevarnosti, kot so tigri in kače. To je zagotavljalo odlično areno za duhovno urjenje in premagovanje strahu; ker je divjina z njeno enostavnostjo, tihoto in naravno lepoto zagotavljala prostor za prijetno, mirno prebivanje in radostno meditativno koncentracijo; in ker življenje v gozdu omogoča menihom, da postavijo vzgled za bodoče generacije.

Praksa teh zgodnjih gozdnih prebivalcev je povzela Buddhovo učenje in ponazorila njegovo pot k osvoboditvi. Od Buddhovega časa dalje je disciplina meniškega reda kot celote in vitalnost in celovitost Buddhovih učenj prestajala cikle rasti in upadanja, izroditev in prepore. Skozi te cikle se je ohranil originalni etos Buddhinih učenj in se revitaliziral skozi vzglede teh zgodnjih v gozdu živečih učencev in skozi dosežke kasnejših menihov, ki so jim sledili ter iskali življenje, ki bo usmerjeno na meditacijsko prakso, enostavnost in opuščanje.

Način prakse, učenja in pravila meniškega obnašanja, ki jih je določil Buddha pred 2500 leti, delujejo globoko proti usmerjenosti k posvetnih pomembnostim, kot so materialni uspeh, pridobitništvo, bogastvo, moč, slava, užitek in družbeni položaj. Prisotnost meniškega reda je lahko zelo blagodejna za družbo, saj zagotavlja vir modrosti, miru in jasnosti, kar presega te posvetne zadeve. Sicer pa seveda, posvetne zadeve lahko tudi vstopijo in popačijo meniško življenje. Zgodovinsko se je to zgodilo takrat, ko so menihi in nune, ki so bili usmerjeni k meditaciji, postali izurjeni v svoji praksi in postali zelo znani učitelji. Kot takšni so pritegnili v njihove samostane veliko obiskovalcev, ki so prinesli darila. Velik uspeh in sloves teh menihov je pritegnil v samostan bogastvo, moč in slavo. Brez stalne previdnosti lahko posvetnost vstopi v meniški red in povzroči razkroj in nastanek meniških institucij. V takšnih časih je pri revitaliziranju originalnega etosa Buddhovih učenj, igrala odločilno vlogo praksa gozdnega meništva z modrimi in karizmatičnimi učitelji, ki so se bolj zanimali za duhovno življenje, disciplino in meditacijo, kot pa za položaj v institucijah in uradništvu.

Izvori sodobne tajske gozdne tradicije

Sredi devetnajstega stoletja je budizem v Tajski na splošno postal pokvarjen zaradi ohlapne meniške discipline. Učenja so se oddaljila od originalnih tekstov, bilo je malo poudarka na meditaciji in razširjeno je bilo prepričanje, da duhovna dovršenost ni več mogoča. Sredi te pojemajoče tradicije, so se odločni budistični praktiki v iskanju Buddhove poti k razsvetljenju, spet vrnili k osnovam gozdnega življenja, moralni disciplini in meditaciji. Duhovna odločenost in dovršenost teh gozdnih praktikantov je vodila do pojava sodobne gozdne tradicije v severovzhodni Tajski. Severovzhod je ena od najbolj oddaljenih in revnih krajev v Tajski. Zanj sta značilni tako skopa zemlja, kot njeni izjemno humorni ljudje, sedaj pa tudi njihovi modri meditacijski mojstri.

Pojav sodobne gozdne tradicije je povezan v veliki meri z Ajahnom Munom in njegovim učiteljem Ajahnom Saom. Oba sta bila kmečka sinova na severovzhodu Tajske. Ajahn Mun se je rodil v 70tih letih devetnajstega stoletja v provinci Ubon, blizu meje z Laosom in Kambodžo. Uril se je pri gozdnemu menihu Ajahnu Sau, vneto prakticiral meditacijo in se potem usmeril v življenje asketskega popotnika in meditacijskega praktika v divjini. Ajahn Mun je postal velik učitelj in vzgled za visoke standarde vedenja. Skoraj vsi izurjeni in spoštovani meditacijski mojstri dvajsetega stoletja na tajskem so ali njegovi direktni učenci ali pa je nanje vplival. Eden od teh velikih meditacijskih mojstrov, ki so sledili njegovemu vzgledu, je bil Ajahn Chah.

Ajahn Chah

Ajahn Chah je bil rojen v veliki, premožni družini v kmečki vasi v severovzhodni Tajski. V rani mladosti je bil pomenišen kot novic. Ko je dosegel dvajset let, je vzel polno meniško posvečenje. Študiral je budistična učenja in zapise, vendar je zaradi hrepenenja po učenju meditacije in nezadovoljstvu z ohlapnim standardom discipline v njegovem samostanu, začel živeti življenje popotnega meniha. Kot popotni menih je živel strogo v gozdovih, jamah in mestih za sežiganje in se učil od lokalnih meditacijskih učiteljev, vključno z Ajahnom Munom.

Leta 1954 je bil po mnogo let potovanja in prakse povabljen, da se ustali v gozdu blizu njegove rojstne vasi. Čez čas je okoli Ajahna Chaja nastal velik samostan z imenom Wat Pah Pong, saj so menihi, nune in laiki prihajali poslušati njegova učenja in se uriti z njim. Njegova učenja in njegova skupnost je bila prežeta z elementi gozdne tradicije, kot je usmeritev v disciplino, moralno obnašanje, meditacija, notranje iskušnje. Čeprav so bili ti elementi skupni za vso gozdno tradicijo, je vsak samostan gozdne tradicije in vsak učitelj gozdne tradicije dajal svoj lastni pečat. Ajahn Chah je dal v svojem učenju poudarek na življenju v skupnosti in na pravilnem pogledu, kot bistvenem aspektu poti do osvoboditve.

Ajahn Chah je bil znamenit zaradi svoje popolnosti, humorja in humanosti, zaradi svojega čuta predanosti duhovni praksi in osredotočenosti v sedanji trenutek, ter zaradi njegove sposobnosti navezovanja stikov z različnimi ljudmi, na spontan, direkten in radosten način. Poučeval je na enostaven, pa vendar globok način in poudarjal prakticiranje v vsakodnevnem življenju. Ker so se začeli okoli njega zbirati učenci, so se začeli v njegovi tradiciji tudi ustanavljati podružnični samostani. Novi podružnični samostani so se ustanavljali tudi po njegovi smrti leta 1992. Trenutno je razširjeno po Tajski in na zahodu več kot dvesto podružničnih samostanov gozdne tradicije linije Ajahna Chaja. Podrobnosti življenja se zaradi podnebnih razmer v teh mnogih samostanih lahko nekoliko razlikujejo, vendar v vseh enostavnost, pazljivost in striktna vezanost na meniško disciplino, podpira

in vzpodbuja prebivalce, da živijo čisto življenje, usmerjeno na neprestano kultivacijo vrlin, meditacije in modrosti.

Gozdna tradicija se širin na zahod

Ajahn Chajev stil učenja in osebnost sta imela enkratno sposobnost doseči tudi ljudi drugih nacionalnosti. Mnogo tujcev se je prišlo učiti, uriti in pomenišiti pri Ajahnu Chaju. Prvi od teh je bil v Ameriki rojeni menih Ajahn Sumedho. Leta 1975 so skupino tujih menihov pri Ajahnu Chaju zaprosili vaščani, ki so živeli nedaleč od samostana Ajahna Chaja, da bi ustanovili novi podružnični samostan. Ajahn Chah se je strinjal in ustanovil Wat Pa Nanachat (Mednarodni gozdni samostan) blizu vasi Bung Wai, kot meniški vadbeni center za tujce. Od takrat je postal Wat Pa Nanachat spoštovan gozdni samostan. V njegovem okviru so odprli tudi dodatne meniške meditacijske centre, vključno nekatere v oddaljenih gozdnih in gorskih lokacijah. Glavni samostan Wat Pa Nanachat in ti dodatni centri trenutno vključujejo pod svoj dežnik preko petdeset menihov triindvajsetih nacionalnosti.

Leta 1976 je angleški Sangha Trust povabil Ajahna Sumedha, da ustanovi theravadski samostan v Londonu. Skupaj z majhno skupino menihov je Ajahn Sumedho upošteval prošnjo in ustanovil prvi podružnični samostan Ajahn Chajevе tradicije zunaj Tajske. Od takrat se je ustanovilo še nekaj samostanov te tradicije po Angliji, Franciji, Avstraliji, Novi Zelandiji, Švici, Italiji, Kanadi in ZDA.

Ta razvoj je vključeval tudi ustanovitev skupnosti nun (siladhara). Prva nastanitev posebej za nune je bila leta 1980 blizu samostana Chithurst in druga leta 1984, kot del skupnosti v Amaravatiju.

Ti samostani, ki jih vodijo mnogi od Ajahn Chajevih starejših zahodnjaških učencev so omogočili, da se je vzgled gozdnega meništva razširil na zahod. Omogočili so direktno in enostavno prakso Buddhovih originalnih učenj, kot so se ohranila v gozdni tradiciji 2500 let, in pa spremljanju budizma, ko se ta pretaka in adaptira v zahodni svet.

Samostani se ustanavljajo le na povabilo laične skupnosti, ki jih tudi v popolnosti podpira. Zagotavljajo centre za urjenje menihov, kakor tudi učenje in prakso za laično skupnost.

LE ZA BREZPLAČNO DISTRIBUCIJO

The Thai Forest Tradition

An outline of Abhayagiri's lineage

Avtor: Sangha, 27. avgust 2005

Vir: spletne strani samostana Abhayagiri (ZDA)

Prevajalec: BB

©SloTheravada, januar 2010